Goigs a llaor del Sant Crist

de Lepant

que es venera a la

catedral de Barcelona

Poesia de

Martí Sola Font.

Música de

Lluís Millet

20 Juny 1950.

R10169

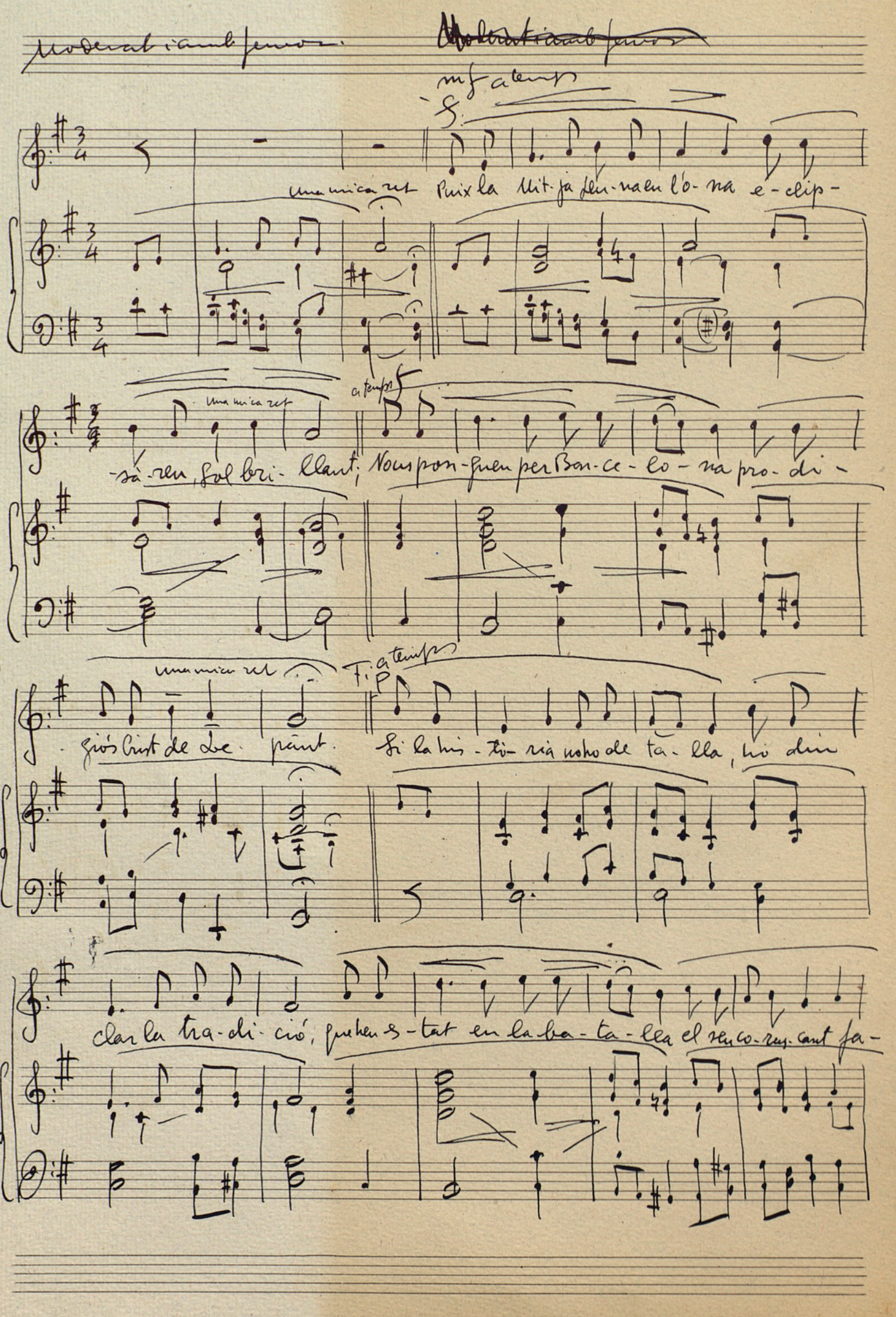
moderat i amb fervor.
mf a temps
Una nica ret
Puix la llit-ja fen-nalen l'o-na e-clip-
a temps
Una nica ret
-sa-ren Sol bri-llant; Nous pon-guen per Bon-ce-lo-na pro-di-
Una nica ret
F. a temps
p
-gió Crist de Be-lpuig. Si la his-to-ria no-stra ens ta-lla, no dis-
clar la tra-di-ció, pre-sen-tat en la ba-ta-lla el ren-co-ros cant fa-

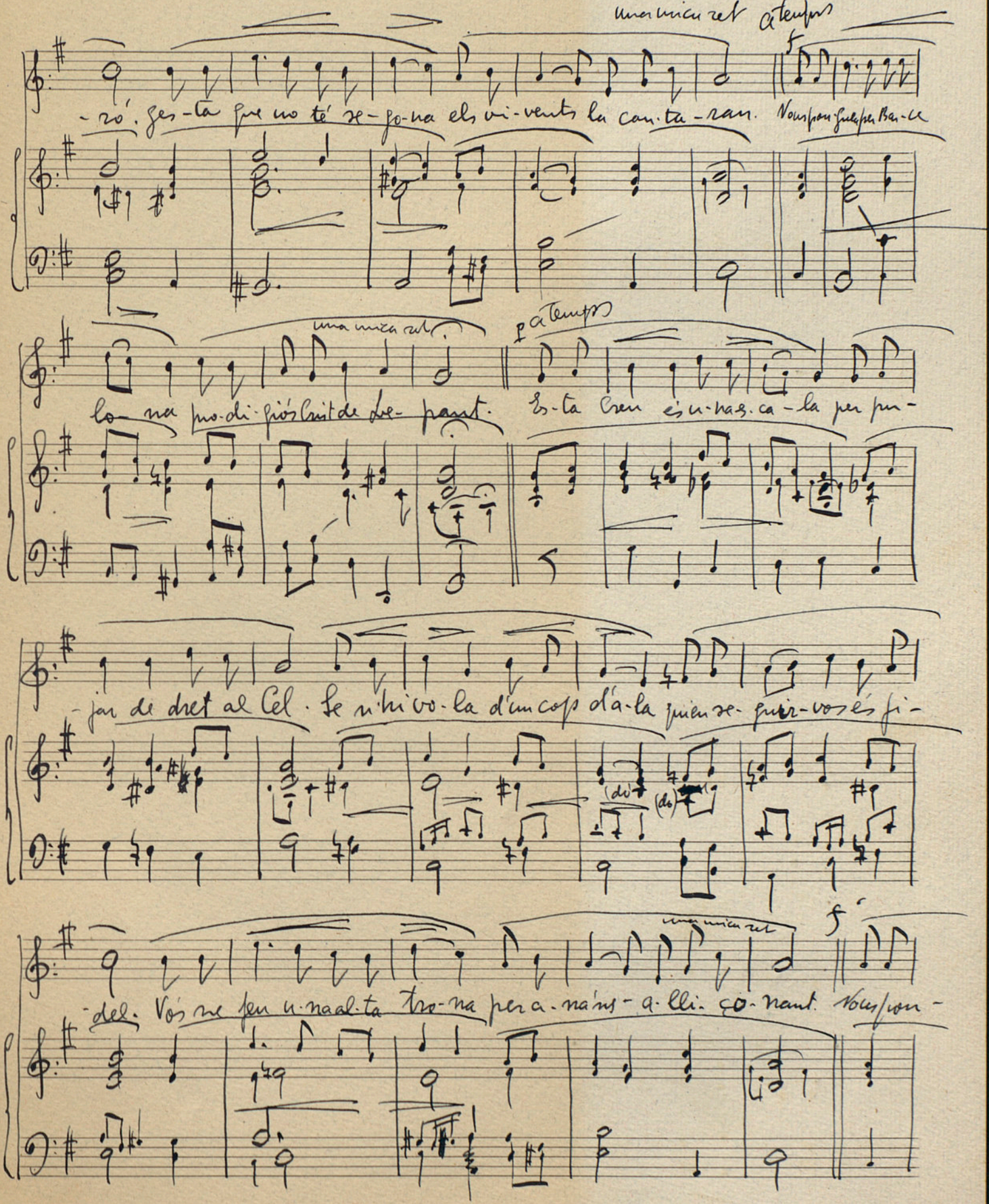
una mica ret
a tempus
f
-ró. Ges-ta que no té se-go-na els vi-vents la can-ta-ran. Vous pou-vez pen-ser
una mica ret
p a tempus
lo-na pos-di-pós Crist de-re-pent. Es-ta Creu és u-na cas-ca-la per pu-
-jar de dret al Cel. Se n'hi vo-la d'un cop d'á-la qui en se-guir-vos és fi-
(do) (do)
una mica ret
f
-del. Vós me feu u-na al-ta tro-na per a-nàr-s-a-lli-çon-nant. Vous pou-

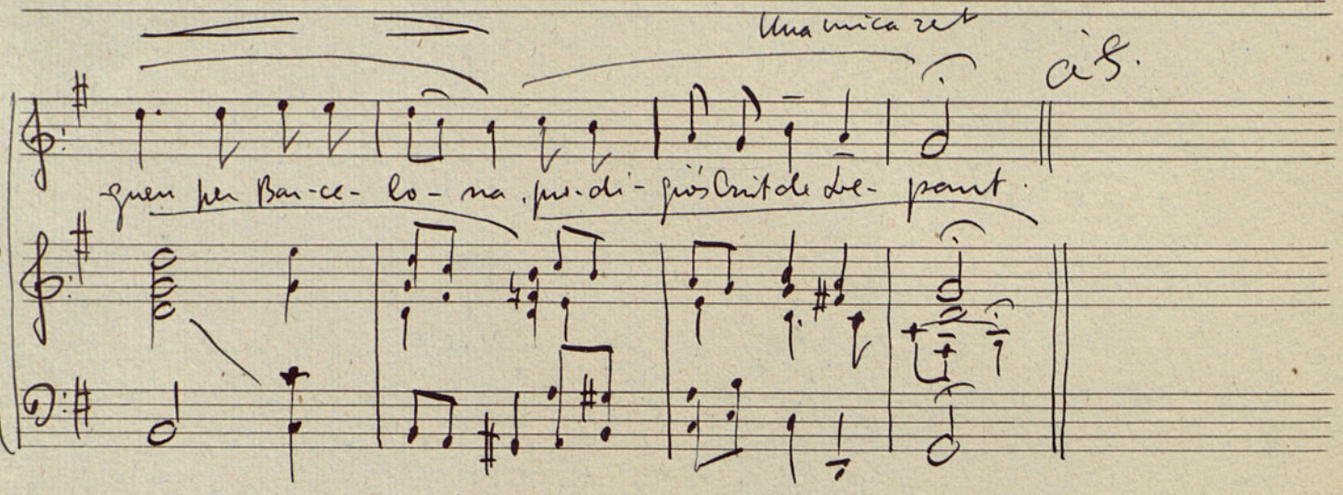
una mica ret
a 3.
que per Bar-ce- lo- na. pas- di- jous Crist de bel- pant.

Puix la Mitja Lluna en l'ona
eclipsàreu, Sol brillant;
No us pongueu per Barcelona
prodigiós Crist de Lepant.

Si la història no ho detalla,
ho diu clar la tradició,
que heu estat en la batalla
el seu coruscant faró.
Gesta que no té segona
els vivents la cantaran:

Esta imatge enarbolada
ja l'han vista els folls mastins;
es dispara una granada
que de Vós farà bocins.
Esquiveu la vil ascòria,
tot el Tórax inclinant:

Don Joan d'Àustria us implora
amb Lluís de Requesens
al més crític d'aquella hora
que tot l'èxit és suspens.
També us clamen de Cardona
i don Àlvar de Bazán:

Quan la lluita és més encesa,
el xaloc que ens és advers
es rebat contra l'estesa
de les mans del Turc pervers.
¡Oh llavors com s'hi abona
nostra flota triomfant!

Ja s'imposen les galeres
i es desfà l'immensa allau;
ja s'esquincen les banderes
i la Mitja Lluna cau.
Amb el seu renec pregona
la derrota fulminant.

Barcelona us rep joiosa,
com el més preuat trofeu;
per honra'us millor us posa
al transepte de la Seu.
Una confraria us dóna
culte esplèndid i constant.

A doll venen les gentades
d'estos braços a l'ombriu;
com més corren confiades,
més de gràcies les ompliu.
Si el mal aire les pugona
on, bon Déu, s'acolliran?

Petiteja la capella,
mes que sia un estoix d'or,
La Seu diu:— Trieu, Estrella
de mon cel, l'altar millor.
Cossos sants a cada espona,
Vós al mig, ric diamant.

Oculteu l'omnipotència
que tornava al Sinahí,
quan dieu, tot fet clemència:
—Pecadors, veniu a mi.—
No teniu hora més bona
que la del Divendres Sant.

Esta Creu és una escala
per pujar de dret al cel.
Se n'hi vola d'un cop d'ala
qui en seguir-vos és fidel.
Vós ne'feu, una alta trona
per ana'ns alliçonant.

Com, marxista, la mà poses
sobre el Creador del món!
a quin càstig dur t'exposes
quan el baixes del seu tron!
Ai, us llença i abandona
quan de por fugia errant.

Ja'us passeja amb cants de glòria
Barcelona pels carrers;
¡que esclatant és la victòria
contra el roig poder malmés!
Si de lluny llampega i trona
aplasteu-lo en un instant.

A Madrid va vostra imatge
amb la flor de les regions
que us tributen l'homenatge
de banderes i penons.
No hem vist cosa pariona;
no té Espanya un jorn més gran.

O Sant Crist, salveu la terra
que de Vós s'allunya i mor;
arranqueu-ne la desferra
de tant odi destructor.
Deu-li pau, i per corona
vostre afecte sacrosant.

Puix la Mitja Lluna en l'ona
eclipsàreu, Sol brillant;
No us pongueu per Barcelona
prodigiós Crist de Lepant.

Lletra de Mn. Fortià Solà, Prev.